

Сѣдишь и чѣкашь рѣда си. Безъ да искашь души ти е лови тѣжко състояние: да бѣдѣшь напредъ, тамъ да се биждѣть, лице съ лице съ неприятеля, да се распорѣждаш да правишь, да струвашъ, съ една дума да бѣдѣшь дѣйстви юще лице въ боя — много пѣти е по леко, отъ колко да бѣдѣшь въ мъченическото положение на зрителя!

Мнозина отъ раненитѣ, като се превържжѣть, вършатъ се обратно при своитѣ части; всѣкой съзнава сериозността на положението ни.

Около 8 часа сутрѣнта, надъ насъ, надъ кръглата батарея и напредъ по шосето, къмъ първия превозочен пунктъ, чуватъ се писъци и въ каква бъркотия. Отъ всичко се забѣлязва, че се върши нѣщо лошо. Изведважъ, избѣга изъ батареята бледенъ, като платно, подполковникъ Б. и се хвърля къмъ блиндажа съ викъ: «всичко пропадна!» Почти едновременно дотичва и Махѣйловъ отъ св. Никола и виква на Столѣтова: «генерале спасявайте се! турцитѣ отрязали пѣти!»

Генералитѣ Столѣтовъ и Кренке изхвърнаха изъ блиндажа. Изрипахме и ний отъ мѣстата си. Настъпни моментъ на недоразумѣние. Никой нищо не разбира: дѣ сж турцитѣ на кѣдѣ да сж върви? какво пропадна? Не стигаха това, ами долѣгѣха нѣколко артиллерийски коне, побѣснали да бѣгатъ, съ изповѣсани хамути на гърба, незнай отъ дѣ сж се отхвърляе и възгикаха старшия адютантъ, ротмистръ Сухотина (счупиха му краката). Като подойде на себе си отъ тази нечаянностъ, Столѣтовъ, а слѣдъ него и стареца Кренке, поддържанъ отъ своитѣ двама офицере, оижтиха се къмъ задния окопъ. Ний, разбира се, трѣбваше да слѣдваме отъ дирѣ имъ. Вървѣхме около 300 крачки по съвършено отворено мѣсто, подъ най силния пушченъ огънь. Чудно нѣщо! нѣ мене, незнай защо ми се чинеше, че непременно ще ме равнѣтъ и ще ме захвърляжѣть (послѣдното, въ случаѣ че ме равнѣтъ, можеше лесно да се и случ-), затова се обързахъ къмъ Ефремова, който вървѣше съ мене и му се моижъ, щото въ такъвъ случай, той да не ме оставя живъ